

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Főhadnagy, aki seprőmunkás lett*

Forrás: *Magyarország*

Prp.
(Hely)

1921. 8. 4.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

308 "1921"

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Főhadnagy, aki seprőmunkás lett

Volt már boltiszolga is — Kereskedelmi érettségivel nem fogadták el inasnak — A Ganz-gyárba be sem eresztették

— A Magyarország tudósítójától —

Valamikor . . . a háboru után . . . két főhadnagy leült az Erzsébet-köruton a járdára egy kis zsámoly mellé és cipőpuccolással naponta százakat kerestek. Gémesy Károly tartalékos főhadnagynak nem volt ilyen szerencséje. A 33-as aradi ezredben szolgált, mint forgalmi gyakornok, vonult be a mária-radnai állomásra, 37 hónapig volt a fronton és megjárta az orosz és az olasz harctereket. A forradalom letépte gallérról a két arany csillagot s mellén a Signum Laudissal, a bronz vitézségi éremmel, a Károly-keresztel és a sebesülési éremmel hagyta el a hadsereget. Az oláh megszállás elől menekülni akart s az ismeretes aradi összeütközés alkalmával haslövést kapott, kórházba került, bevitték Temesvárra, ahol felgyógyulása után a szerbek negyvenöt másikkal együtt internálták Semendriába.

Innen megszökött, nagyot sóhajtott, mikor magyar földre ért és elindult kenyert keresni.

Legelőször Makón állt be bolti szolgá-

nak egy fűszereshez, ahol ellátás nélkül havi 600 korona fizetést kapott. Három hónapig mérte a kocsikenőcsöt a boltban s naponta 2—3 zsemlye volt minden tápláléka. Az üzletben megfordultak pesti ügynökök, akik ragyogó képet festettek előtte a pesti életről és felcsábították a fővárosba.

Utolsó garasan megváltotta a jegyet, egy fillér nélkül érkezett meg Pestre. Két hétig kilincsel jobbra-balra. Egy hétig semmit sem evett, csak vizet ivott, a Városligetben tanyázott éjszaka s mint egészen ismeretlen embert, sehoh sem vették föl, hiába hivatkozott a háborura és menekült voltára. Ajánlkozott az M. F. T. R.-nél kikötő-munkásnak, de a révkapitány kijelentette, hogy csak hajósokat vesznek fel. Mikor másodszor is elment hozzá, ráförmedt:

— Menjen kérem a fenébe!

Elment a Dunagőzhajózási vállalathoz. Ott az mondták, hogy egyáltalán nincs felvétel. A Ganz-gyárnál be sem eresztette a portás a kapun, mert a külseje kopottabb volt már az utolsó koldusénál is. Kiszólt neki a rácson át, hogy adjon be egy kérvényt. Jelentkezett a munkaközvetítőnél inasnak, de az egyik munkaadó fiatalnak, másik öregnek tartotta (26 éves, kereskedelmi érettségije van). Az »Unitás« autógyárnál föl akarták venni inasnak s az első évben 1 korona 25 fillér, a második évben pedig 1 korona 75 fillér órabért akartak adni neki. Mert ez csak havi 300 korona lenne, ami még lakásra sem elég, nem fogadhatta el.

Járt még 5—6 cégnél: sehohsem vették föl. Végre az Iparosok Országos Központi Szövetkezete alkalmazta az újpesti rakparton lévő seprő-, kosár- és butorraktárban munkásnak, heti 480 korona fizetéssel. Most is ott van, a Vág-utcai Népházban lakik, ahol napi 2 koronát fizet a szállásért. De esti 7 óra előtt a Népházba nem mehet be, így egyetlen pihenőnapját, a vasárnapot az utcán kell, hogy töltsen. Egyetlen »sikere« volt e kálvária alatt: segélyért folyamodott a Menekültügyi Hivatalhoz, ahol kiutaltak neki 200 korona segélyt.

A seprőraktárból éppen indult a kocsik, mikor találkozott a volt főhadnaggal. Szállították az új seprőket a VI. kerületbe. Nagyon röstelte, hogy így találtam, rongyos ruhában, láttam: az ingének már nem volt se ujja, se háta, a nadrágján tiz folt. Kormos, poros arcát végigtörölte és eldicsekedett, hogy most már van vasárnapi ruhája. Egy horvátországi vasutas ismerőse küldött neki egy katonabluzt és fehér nadrágot.

— Ezt átalakítottam 300 koronáért, amit már le is koplaltam s csak vasárnap veszem fel. Nagyon eszi ez a vessző a ruhát, hát így osztom be a két rendet; egyik hétköznapi, másik ünneplő. De fehérneműm: az nincs több.

Egy inge van, annak sincs ujja . . . Kell ehhez még több szó, irás vagy magyarázat.

mda 1920